

ikke Fortovningsretten, de jage skikkelige Mennesker i Kænbestenen, vælte Børn og gjøre andre Ulykker, men paa Landet er det nærmest de smaa Hunde, der er de værste. Det er dem, der bjæffe mest, og gjøre mest Ulempe. Desuden medfører Maalet Uleilighed for Sognefogden — jeg antager nemlig, at det er ham, der skal foretage Maalingen — uden at han faar noget Extra derfor, medens det dog er et temmeligt betydeligt Arbejde, man saaledes paalægger ham. Den ærede sidste Taler (Høst) tror jeg, tog feil med Hensyn til § 9. Naar der tales om Hunde i Løbetiden, er det ikke Hundenes Løbetid i sin Almindelighed, det er den enkelte Lævehunds Løbetid, og i den Tid kan den meget godt holdes inde. Det er en ganske fornuftig Paragraf. Denne Sammenstilling af Hunde om en saadan Lævehund er ikke alene mindre skøn at se paa, men er ogsaa generende paa mange Maader. Jeg er en Tilhænger af at finde en Maade, hvorpaa man kan komme det overhaandtagende Hundehold til Rids, og jeg har mine Betæneligheder ved, at Lovforslaget gaar i Udvalg. Jeg tror ligesom den høitærede Justitsminister, at skal der gjøres mange Ændringer, skal Lovforslaget aiter til Folkethinget, er det temmelig rimeligt, at det gaar i Hundene, og det er jo ikke Meningen, i alt Fald ikke for deres Vedkommende, der ere Tilhængere af, at der lægges en Dæmper paa Hundenes Spilopper, som ofte kunne være meget generende for deres Medstablinger.

Ogenbøll: Jeg skal ikke nægte, at det er med en vis Tilfredsstillelse, at jeg har set dette Forslag komme herop i Thinget i den Form, det nu har, og de mange forskellige smaa Indvendinger, der ere fremkomne fra forskellige Sider under Forhandlingen, have ikke rokket det Synspunkt hos mig, at jeg vilde anse det for meget ønskeligt, om dette Lovforslag kunde komme igjennem i indeværende Samling. Som gammel Politimester har jeg haft en Del at gjøre i Retning af Spørgsmaalet om Hunde. Det, som for mig er Hovedsagen i dette Lovforslag, er en Paragraf, som ingen af de ærede Herrer i Grunden har berørt. Det er Lovforslagets § 7. Hovedpunktet i hele Lovforslaget er efter min Mening det, at Ansvar for Hundene paalægges Eierne, et Ansvar som vi hidtil have manglet eller i alt Fald kun haft i en høit mangelfuld Grad i den nugjældende Lovgivning. Dette er for mig Hovedsagen, og det forekommer mig mindre væsentligt, om Hundeafgiften bliver sat lidt høiere eller lidt lavere, og om man vedtager en eller anden særlig Bestem-

melse angaaende Bevogtningen af Hunde eller ikke. Det, som er Hovedsagen, er, at Eieren staar til Ansvar for sin Hund. Det vil virke meget bedre end en høiere Afgift, naar han veed: Gjør min Hund Skade, skal jeg betale den. Det er hele den store Mangel ikke alene her i Kjøbenhavn, hvor den nok føles meget væsentlig, men ogsaa paa Landet. Ude paa Landet har man jo det sædvanlige Exempel, at Folk, der bo ved Veien, have Hunde, som saa fare ud hver Gang, en Vogn kjører forbi, etc. og ikke sjældent foranledige Skade, som Eieren ikke bryder sig om, fordi han ikke staar til Ansvar for sin Hund. § 7 første Stykke og § 8 ogsaa er som sagt for mig Hovedpunkterne i Forslaget, og det er derfor, jeg saare gjerne saae, om de kunde blive færdige i nærværende Samling. Selv om enkelte Medlemmer kunde ønske at stille nogle mindre Ændringer, er jeg ganske enig med det ærede 2det Medlem for 6te Kredts (Caspersen) i at anse det for uheldigt, om Lovforslaget kom i Udvalg, thi saa kunne vi vistnok styde en hvid Bind efter det i Mar, og maaste det bliver meget ringere til næste Mar. Med Hensyn til de mindre Bemærkninger, som ere blevne gjorte, kan jeg heller ikke se, at der egentlig er saa Meget at være betænkelig over. Jeg vil først holde mig til Udtalelsen af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen) angaaende Politikasjerne. Det er jo kun en mindre væsentlig Ting, thi kunne Politikasjerne ikke klare sig, er der andre Veie, ad hvilke deres Udgifter kunne udredes, saa jeg kan egentlig ikke være enig med det ærede 12te kongevalgte Medlem i, at der er nogen stor Risiko for Politikasjerne ved at miste Hundeafgiften. Ja, ganske vist bruge Politikasjerne nu ofte mange Penge; men det er ikke tvungne Penge. De bruge dem til Duceurer til Sognefogder, til Politibetjente etc., naar der habes Penge i Kassen; men faste bestemte Udgifter af Politikasjerne eksistere saagodt som ikke. Det ærede 12te kongevalgte Medlem nævnedes to Exempler, nemlig undertiden overordentlige Polititudgifter efter Loven af 1871, men det er jo saa saare sjældent, at Slikt indtræffer, og dernæst Udgifterne til Opholdsbøger; men jeg tror, at den Frygt, at Politikasjerne skulde gaa fallit, ikke er stor. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Bestatning af Hunde paa Jorder, som ligge i Nærheden af Kjøbstæberne, men høre til Landet, vil jeg give det ærede kongevalgte Medlem Ret i, at det kan være tvivlsomt; men det beror jo paa vedkommende Sogneraad, som har beskattet disse Hunde, saa det har heller ikke meget at sige. Det ærede Medlem for